

[Svend Jørgensen.]

kan tilslutte mig tanken om, at de tjenestemænd, der opnår genansættelse, selvom det ikke sker i tjenestemandsstilling, også opnår en forbedret pensionsmæssig stilling. Jeg er også enig i, at en afskediget tjenestemand, der søger genansættelse, må stille sig til rådighed for beskæftigelse i enhver stilling, som det vil være rimeligt at placere ham i, vel at mærke når der tages hensyn til hans uddannelse, alder og helbredstilstand. Heri ligger også, at jeg er enig i den betragtning, at genansættelse ikke skal kunne kræves indenfor den styrelse, fra hvilken man er afskediget. Dette gælder naturligvis ikke mindst forsvaret og politiet. Når dette er sagt, vil jeg, ligeledes på mit partis vegne, tilføje, at vi er betænkelige ved lovforslagets bestemmelse om, at genansættelse kun kan ske på honorarbasis. Jeg tænker her på de særlige forhold vedrørende folkeskolen. Det forekommer mig at være absolut uheldigt, om en ansættelse af en lærer i folkeskolen, især på landet, skal ske på honorarbasis og på bestemt åremål, altså på et forholdsvis løst grundlag, der er lidet egnet til at skabe det tilhørs- og tillidsforhold mellem skolekredsen og læreren, som nu engang er nødvendigt, hvis lærerens gerning skal lykkes. Man må i denne forbindelse også erindre sig, at såvel den indstillende som den kaldende myndighed, af hvilke den første er sammensat af repræsentanter såvel for forældrene som for kommunalbestyrelsen, forinden en beslutning tages, vil have haft lejlighed til at skaffe sig fuldt kendskab til ansøgerens forhold. Mener en sådan skolekommission efter at have skaffet sig denne viden, at læreren er egnet til gerningen og til fast ansættelse, vil det efter vor opfattelse være højst betænkeligt at lægge hindringer i vejen for den.

Lovforslagets øvrige bestemmelser, bl. a. de i § 8 foreslåede tidsfrister og bestemmelsen om oprettelse af et nævn til afgørelse af tvivlsspørgsmål, finder jeg ligeledes egnet til nærmere drøftelse i lønningssudvalget.

Jeg skal sluttelig med disse forbehold anbefale lovforslagets vedtagelse.

Karl M. Andersen: Det foreliggende lovforslag har to formål, at bringe tjenestemandsløven af 6. juni 1946 i overensstemmelse med resocialiseringsbestemmelserne i loven af 18. juni 1951 om rettighedsfortabelse og at give de tjenestemænd, der for-

syndede sig mod den uskrevne lov under besættelsen, mulighed for at få genbeskæftigelse i det offentlige tjeneste og for hel eller delvis genudbetaling af pension, der er inddraget. Det drejer sig om pension, der er inddraget som følge af straf, før eller efter at tjenesteforholdet er ophørt, og enkepension, hvor manden har gjort sig skyldig i et strafbart forhold, før eller efter at tjenesteforholdet er ophørt. Man erkender, at resocialiseringshensynet bør føre til, at der i videre omfang end hidtil gives tjenestemænd, der er afskediget efter begået strafbart forhold eller som disciplinærstraf, adgang til påny at opnå beskæftigelse i det offentlige tjeneste. Det foreslås, at de samme regler skal gælde for de ved den ekstraordinære tjenestemandsdømstol afskedigede tjenestemænd som for de øvrige afskedigede tjenestemænd, og at der gives adgang til pensionsmæssig forbedring. Den højtærede finansminister anslår, at den foreslåede pensionsordning vil medføre en kapitaliseret merforpligtelse for det offentlige på ca. 6,5 mill. kr.

Resocialiseringsprincippet er anerkendt her i landet ved gennemførelsen af rettighedsloven af 18. juni 1951, og vi er velvilligt indstillet overfor dette princip, men jeg håber, vi får lejlighed til i et udvalg at se nærmere på de enkelte paragraffer i lovforslaget.

Fuglsang: Da mit partis ordfører er forhindret i at være tilstede, vil jeg kort redegøre for vor stilling til det foreliggende lovforslag.

Som allerede nævnt nogle gange falder forslaget i to dele. Det første er et afsnit om ændringer i tjenestemandsløvens regler om fortabelse af pensionsret som følge af straf. Dette afsnit betyder sammen med de nu gældende regler en lempelse, og ændringerne er dels behandlet og foreslået i et udvalg, der har arbejdet i et års tid, dels er de på linie med bestemmelserne i rettighedsloven af 18. juni 1951 om straffede personers resocialisering. Imod dette afsnit har mit parti ikke væsentlige indvendinger at gøre. Vi finder også, at §§ 2 og 4, der går ud på, at det i hvert enkelt tilfælde ved finansloven eller tillægsbevillingsloven skal bestemmes, hvorvidt en afskediget tjenestemand skal have pension og i bekræftende fald af hvilken størrelse, er ganske rimelige. Det er naturligt, at man herigennem kontrollerer og